

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21C/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5621200613
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:5621200613.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu : LUDOSS, s.r.o., so sídlom Dr. J. Gašperíka 601/8, Liptovský Hrádok, IČO : 44567057, zastúpeného JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom, so sídlom Klincová č. 35, Bratislava proti žalovanému : Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o vydanie veci, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi osobné motorové vozidlo zn. Land Rover Range Rover Velar 2.0 TDI, rok výroby 2018, typ LY/S5BB2F/A5B1, hnedej farby, metalíza „Kaikoura Stone“, VIN : SALYA2BNXJA720351, ev. č. LM555DD, č. technického preukazu : TB 062031.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

III. Žalobca nie je povinný uhradiť nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s policajnou úschovou motorového vozidla uvedeného vo výroku I. tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 10. 3. 2021, doručenu na tunajší súd 11. 3. 2021 sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi osobné motorové vozidlo zn. Land Rover Range Rover Velar 2.0 TDI, rok výroby 2018, typ LY/S5BB2F/A5B1, hnedej farby, metalíza „Kaikoura Stone“, VIN : SALYA2BNXJA720351, ev. č. LM555DD, č. technického preukazu : TB 062031. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom tohto motorového vozidla, pričom vlastnícke právo k nemu nadobudol na základe kúpnej zmluvy z 30. 10. 2017, uzatvorenej v ústnej podobe medzi spoločnosťou Bavaria exclusive cars GmbH, so sídlom Siemensstrasse 32, 86830 Schwabmünchen, Nemecko, registrovanej u Handelsregister Memmingen, pod č. HRB 31032 ako predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim. Žalobca dňa 30. 10. 2017 za predmet kúpy uhradil predávajúcemu kúpnu cenu vo výške 52.500 eur. Predmetné motorové vozidlo bolo po zaplatení kúpnej ceny naložené na príves a 4. 11. 2017 bolo prevezené na Slovensko, kde si 7. 11. 2017 žalobca predmet kúpy prevzal. Motorovému vozidlu bol pri vývoze doložený COC certifikát č. TB 062031. Po dovoze vozidla bola uňho 22. 1. 2018 vykonaná kontrola originality, o ktorej bol vydaný odborný posudok č. SKB 000279 a vozidlu bola pridelená kontrolná nálepka č. SKAj 899775. Motorové vozidlo bolo predávané ako nové vozidlo, o čom svedčí tiež stav počítadla prejdenej vzdialenosti, ktorý v čase kontrole originality ukazoval 83 km. Okresný úrad Liptovský Mikuláš, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií následne rozhodnutím z 5. 2. 2018 č. OU-LM-OCDPK-2018/001756 uznal typové schválenie ES jednotlivito dovezeného vozidla z členského štátu a vozidlo zapísal do evidencie motorových vozidiel dňa 5. 2. 2018 a vydal tiež osvedčenie o evidencii - časť II., č. TB 062031, kde ako vlastníka a prevádzkovateľa vozidla je zapísaný žalobca. Žalobca od okamihu nadobudnutia vlastníctva k vozidlu predmet vlastníctva nerušene užíval a jeho vlastníckemu právu nikto neodporoval. Vozidlo bolo 14. 12. 2020 (postupom podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z.) zaistené policajtom, v konaní vedenom pred Okresným riaditeľstvom PZ Liptovský Mikuláš, odborom kriminálnej polície pod č. : ORPZ-LM-KP4-140-006/2020 ako vec, u ktorej

je podozrenie, že má súvis alebo pochádza z trestného činu alebo priestupku. Listom zo 17. 2. 2021 žalobca preukázal konajúcemu útvaru PZ, že predmetná vec je jeho výlučným vlastníctvom a že jeho vlastníctvo je nepochybné, nakoľko je preukázané celým radom listín, vrátane verejných listín, ktorých hodnovernosť nebola dodnes spochybnená. Konajúci útvar PZ oznámil žalobcovi listom z 18. 2. 2021, že oprávnenie na zaistenie predmetnej veci už netrvá a zaistenú hnuiteľnú vec postupom podľa § 21 ods. 9 zák. č. 171/1993 Z. z. - o Policajnom zbore uložil do úschovy z dôvodu, že vznikli pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená alebo z dôvodu, že si na zaistenú vec uplatnila právo iná osoba, pričom žalobca bol vyzvaný, aby si do 60 dní od doručenia tohto listu uplatnil svoje práva na súde. Žalobca následne listom z 23. 2. 2021 vyzval útvar PZ, ktorý vozidlo neoprávnené zadržáva na vydanie veci ako jej nepochybnému vlastníkovi a zároveň, aby Úrad medzinárodnej spolupráce Prezídia PZ oznámil príslušnému útvaru polície Spolkovej republiky Nemecko, na podklade ktorého podnetu bola vec zaistená, že v konaní pred OR PZ Liptovský Mikuláš, odborom kriminálnej polície žalobca listinnými dôkazmi preukázal svoje vlastnícke právo k zaistenej veci. Žalobca tiež uviedol, že zaistené vozidlo nemohlo byť použité na spáchanie trestného činu podvodu v období od 12. 5. 2018 do 02. 7. 2019, keďže žalobca k nemu nadobudol vlastnícke právo 7. 11. 2017, t. j. viac ako 7 mesiacov pred tvrdeným podozrením zo spáchania trestného činu podvodu v Nemecku. Žalobca oznámil konajúcemu útvaru PZ tiež, že vo veci nie je prípustná žiadna určovacia žaloba, nakoľko žalobca je faktickým vlastníkom vozidla a žiadna určovacia žaloba nie je spôsobilá zmeniť jeho právne postavenie, a to obzvlášť, keď si voči nemu nikto právne relevantným spôsobom neuplatnil svoje domnelé právo na vec. Právny titul nadobudnutia, ako aj spôsob nadobudnutia svedčia výlučne žalobcovi. Právnym titulom nadobudnutia vozidla pritom bola (ústne uzatvorená) kúpna zmluva z 30. 10. 2017 a spôsobom nadobudnutia - prevzatie vozidla ako hnuiteľnej veci 7. 11. 2017, a preto je jeho výlučným vlastníkom žalobca, pričom doteraz jeho vlastnícke právo nebolo nikým spochybnené, resp. nikto mu neodporoval. Žalobca od nadobudnutia vlastníctva vozidlu predmet svojho vlastníctva nerušene užíval a jeho vlastníckemu právu nikto neodporoval. Žalobca nemal (až do 14. 12. 2020) žiadnu vedomosť o tom, že by predmetné vozidlo mohlo mať súvis alebo mohlo pochádzať z trestnej činnosti, príp. že by si iná osoba na neho uplatňovala akékoľvek právo. Pokiaľ by aj v budúcnosti došlo k spochybneniu legálneho nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k vozidlu na základe kúpnej zmluvy z 30. 10. 2017, tak vzhľadom na to, že uplynula lehota na vydržanie predmetnej veci, tak žalobca medzičasom nadobudol vlastníctvo vydržaním. Žalobca totiž nadobudol vlastníctvo prevzatím vozidla 7. 11. 2017 (na základe riadne uzatvorenej kúpnej zmluvy a zaplatenia kúpnej ceny), pričom bol zaevidovaný ako jej vlastníkom v príslušných evidenciách, bol mu vydaný protokol o kontrole originality vozidla a jeho vlastnícke právo po celú dobu držby nikto nespochybnil. Žalobca tak minimálne od 7. 11. 2017 do 7. 11. 2020 vozidlo nerušene užíval ako predmet svojho vlastníctva, a preto pokiaľ by aj v budúcnosti došlo k preukázaniu, že neznáma osoba spáchala trestný čin podvodu v Nemecku a z toho dôvodu by eventuálne nemohla previesť vlastnícke právo na žalobcu, podľa slovenského právneho poriadku nastalo zo zákona vydržanie a vlastnícke právo akejkoľvek inej osoby zo zákona zaniklo a vzniklo nové vlastníctvo (bez právneho predchodcu.) Žalobca predložil spolu s výzvou na vydanie veci z 5. 3. 2021 aj osvedčenie o vydržaní, spísané vo forme notárskej zápisnice sp. zn. : N 33/2021, NZ 4943/2021, NCRIs 5039/2021 z 2. 3. 2021, ktoré potvrdzuje, že 7. 11. 2020 došlo založením nového vlastníctva veci k jej vydržaniu. Vydržanie ako originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva nastáva priamo zo zákona naplnením právnej skutočnosti, ktorou je uplynutie vydržacej doby, pričom jeho právnym následkom je, že na predchádzajúce vlastníctvo inej osoby sa neprihliada. Listom č. ORPZ-LM-KP4-118-025/2021 z 18. 2. 2021 žalovaný oznámil žalobcovi, že predmet vlastníctva žalobcu uložil do úschovy z dôvodu, že vznikli pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená alebo z dôvodu, že si na zaistenú vec uplatnila právo iná osoba, pričom žalovaný bol vyzvaný, aby si do 60 dní od doručenia predmetného listu uplatnil svoje právo na súde. Žalovaný však pritom konal formalisticky a bez prihliadnutia na skutočnosť, že nie je splnená žiadna z podmienok na uplatnenie postupu podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore. Uloženie zaistenej veci do úschovy je možné len za splnenia jednej z dvoch zákonných podmienok, a to ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba. V danom prípade však ani jedna z týchto podmienok nebola a nie je splnená. Žalobca pred konajúcim útvarom PZ preukázal ako vlastnícke právo, tak aj uplynutie vydržacej doby pre prípad, že by jednotlivé doklady boli v budúcnosti spochybnené. Pokiaľ ide o podmienku uplatnenia práva na veci inou osobou, takouto inou osobou by mala byť nemecká spoločnosť FCA Bank Deutschland GmbH. Do dnešného dňa však napriek výzve žalobcu na preukázanie skutočností kedy, v akom rozsahu, ktorým konkrétnym právnym úkonom a najmä voči komu si táto nemecká spoločnosť uplatnila svoje domnelé právo, konajúci útvar PZ nepreukázal existenciu žiadnej zo zákonných podmienok na uloženie zaistenej veci do úschovy podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore. Zotrval len v rovine oznamovania neurčitých tvrdení,

nepredložil žiadne listiny preukazujúce tvrdený stav a vystavil žalobcu právnej neistote, keď bez plnenia zákonných podmienok nútene obmedzil vlastnícke právo žalobcu. Spoločnosť FCA Bank Deutschland GmbH si žiadnym právnym relevantným spôsobom voči žalobcovi na žiadnom súde v Slovenskej republike svoje domnelé právo neuplatnila a uplatnenie práva nepreukázala. Navyše, uplatnenie práva podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore musí predchádzať rozhodnutiu o uložení zaistenej veci do úschovy. Oznamenie policajného útvaru o tom, že uvedená nemecká spoločnosť o sebe tvrdí, že je vlastníkom zaistenej veci, resp. že o vec má záujem, nie je možné považovať za uplatnenie práva podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore. Za uplatnenie práva je totiž možné považovať len také konanie, ktorým sa domnelý vlastník domáha vydania veci od osoby, ktorá mu ich neprávom zadržuje, a to v konaní, ktoré je na to určené. Uvedená spoločnosť sa však do doby rozhodnutia útvaru PZ o uložení zaistenej veci do úschovy voči žalobcovi nedomáhala vydania veci a svoj domnelý nárok si dodnes neuplatnila. Vzhľadom na to, že vlastníctvo svedčí výhradne žalobcovi, ktorý svoje vlastníctvo preukázal aj verejnými listinami, o ktorých platí právna domnienka ich správnosti (osvedčenie o evidencii, protokol o kontrole originality atď.), tak potom o vlastníctve žalobcu nie sú žiadne pochybnosti a útvary PZ nie je oprávnený spochybňovať hodnovernosť verejných listín vlastnou úvahou. Rovnako ani žiadna iná osoba svoj domnelý nárok právne relevantným spôsobom neuplatnila a žiadnu žalobu voči žalobcovi nepodala a neexistuje ani iné rozhodnutie, ktoré by žalobcu obmedzovalo v nakladaní s predmetom svojho vlastníctva. Na základe uvedeného je tak zrejmé, že konajúci útvary PZ sa dopustil nesprávneho úradného postupu a nezákonne rozhodol, keď postupom podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore nútene a bez právneho dôvodu obmedzil užívanie huteľnej veci jej právoplatnému vlastníkovi a rozhodol a uloženie veci do úschovy bez toho, aby na tento postup boli splnené zákonné podmienky. A preto konajúci útvary žalovaného neoprávnene zadržávajú predmet vlastníctva žalobcu a je povinný ho podľa § 126 Občianskeho zákonníka žalobcovi vydať.

2. Uznesením tunajšieho súdu č. k. : 21C/8/2021 - 77 z 23. 3. 2021 bol zamietnutý návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia z 10. 3. 2021, doručený na tunajší súd 13. 3. 2021, ktorým sa malo žalovanému, ako aj jeho organizačným útvarom zakázať užívať, scudziť, prenajať, zaťažiť, previesť, odovzdať inej osobe, inému policajnému útvaru alebo inému štátu alebo inak nakladať s osobným motorovým vozidlom zn. Land Rover Range Rover Velar 2.0 TDI, rok výroky 2018, typ LY/S5BB2F/A5B1, hnedej metalízy „Kaikoura Stone“, VIN : SALYA2BNXJA720351, EČV : LM-555DD, č. technického preukazu F. XXXXXX, až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, ktorý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia tvoril súčasť podania, ktorým bola na tunajší súd podaná aj žaloba vo veci samej.

3. Na základe odvolania žalobcu bolo uznesením Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu č. k. : 7Co/56/2021 - 503 z 28. 5. 2021 rozhodnuté o zmene napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie z 23. 3. 2021, č. k. : 21C/8/2021 - 77, a to tak, že žalovanému a organizačným útvarom Ministerstva vnútra SR sa zakazuje scudziť, prenajať, zaťažiť, odovzdať inej osobe, inému policajnému útvaru alebo inému štátu osobné motorové vozidlo továrenskej značky Land Rover Range Rover Velar 2.0 TDI, rok výroky 2018, typ LY/S5BB2F/A5B1, hnedej metalízy „Kaikoura Stone“, VIN : SALYA2BNXJA720351, EČV: LM555DD, č. technického preukazu : F. XXXXXX, až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej, a vo zvyšnej časti, pokiaľ sa žalobca domáhal uloženia zákazu žalovanému predmetné motorové vozidlo užívať, previesť a inak nakladať s osobným motorovým vozidlom, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Toto rozhodnutie odvolací súd odôvodnil (okrem iného aj) tým, že úvahy súdu prvej inštancie o tom, že vzhľadom na skutkové okolnosti, s akým druhom žaloby by sa mal žalobca domáhať svojho práva na súde, môžu byť predmetom hodnotenia v konaní vo veci samej a nie pri skúmaní podmienok osvedčenosti a naliehavosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom odvolací súd pokračoval, že súd prvej inštancie už predbežne vyjadril svoj názor posúdením prípustnosti žaloby o vydanie veci podľa § 126 Občianskeho zákonníka, keď podľa jeho názoru nebolo možné ani len prejudiciálne riešiť otázku vlastníckeho práva, s tým, že do úvahy prichádza iba žaloba o určenie vlastníckeho práva, kde ďalší domnelý vlastník (spoločnosť W. R. N. I.) ako strana sporu nie je v tomto konaní uvádzaný. Takýto záver však podľa odvolacieho súdu nekorešponduje s obsahom rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4Cdo 87/2011, z ktorého vyplýva, že žalobca (v uvedenom konaní právnická osoba) sa domáhal vydania zaistenej veci na súde vo vzťahu ku KR PZ SR. Takéto úvahy súdu (o prípustnosti tej ktorej vlastníckej žaloby) môžu byť predmetom prieskumu na základe výsledkov vykonaného dokazovania v konaní vo veci samej, t. j. v konaní na základe podanej žaloby o vydanie predmetného motorového vozidla. Skutočnosť, či sa žalobca dôvodne domáha vrátenia (vydania) predmetného vozidla podľa § 21 ods. 3 zákona o policajnom zbore na základe tvrdenia, že

nie sú dané podmienky, aby predmetné vozidlo bolo naďalej v úschove orgánu PZ podľa § 21 ods. 9 o Policajnom zbore, bude predmetom posúdenia súdu na základe výsledkov vykonaného dokazovania vo veci samej.

4. V (následnom) vyjadrení k žalobe z 12. 8. 2021, doručenom na tunajší súd 19. 8. 2021 žalovaný (po podrobnom uvedení chronológie postupu príslušného policajného útvaru v čl. IV. tohto vyjadrenia) uviedol, že na základe týchto skutočností je zrejmé, že pretrvávajú pochybnosti o tom, komu patrí predmetné zaistené vozidlo, a že si oddelenie kriminálnej polície splnilo všetky povinnosti vo vzťahu k osobe, ktorej bolo vozidlo zaistené, ako aj k osobe, resp. inštitúcii, ktorá je vlastníkom vozidla podľa orgánov Nemeckej spolkovej republiky, a taktiež boli v zmysle zákona účastníci tohto konania upovedomení o zákonných lehotách a dôsledkoch, resp. o ďalšom postupe, v prípade ich nespĺnenia. Ďalej mal žalovaný za to, že príslušníci PZ si splnili všetky povinnosti podľa zákona a podľa § 21 zákona o policajnom zbore, pričom je zrejmé, že k dnešnému dňu už je podaná žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcu na tunajšom súde pod sp. zn. : 21C/8/2021, o ktorej nebolo doteraz právoplatne rozhodnuté. Žalovaný ďalej uviedol, že dôvody pre zaistenie predmetného motorového vozidla stále trvajú. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistenej veci oprávnenou osobou je potrebné nahradiť nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti so zaistením a úschovou vozidla, ak súd nerozhodne inak. Vzhľadom na to, že vznikli pochybnosti o vlastníckovi predmetného vozidla, pretože nie je zrejmé vlastnícke právo k tomuto vozidlu, nevidí žalovaný dôvod, aby bolo toto vozidlo vrátené žalobcovi, a vzhľadom na to navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

5. V replike z 26. 8. 2021, doručenej na tunajší súd 30. 8. 2021 žalobca uviedol, že žalovaný sa vo svojom vyjadrení odvoláva na listiny a tvrdenia policajného útvaru iného štátu bez toho, aby tieto listiny sám videl, resp. bol oboznámený s ich obsahom a uvedené ničím nepodložené tvrdenia si sám overil. Naproti tomu popiera existenciu listiny, vrátane verejných listín predložených žalobcom, záznamy z úradných evidencií, ako aj právne dôsledky vydržania. Žalobca je výlučným vlastníkom predmetného vozidla, ktoré v minulosti nadobudol do svojho vlastníctva na základe kúpnej zmluvy z 30. 10. 2017, ústne uzatvorenej medzi ním a spoločnosťou Bavaria Exclusive cars GmbH, so sídlom Siemensstrasse 32, 86830 Schwabmünchen, Nemecko, registrovanej u Handelsregister Memmingen, pod č. HRB 31032. Žalobca preukázal nadobudnutie vlastníckeho práva derivatívnym spôsobom, okamihom prevzatia hnutelnej veci 7. 11. 2017, na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy, ako aj nadobudnutie vlastníckeho práva originárnym spôsobom 7. 11. 2020 (vydržaním). Na vydržanie je povinný súd prihliadať ex offo, pretože vlastník sa stáva vlastníkom zo zákona a dochádza k absolútnemu zániku vlastníctva predchádzajúceho vlastníka, ktoré vylučuje. Navyše takýto spôsob vlastníctva by bola osoba, ktorá o sebe tvrdí, že je predchádzajúcim vlastníkom povinná preukázať. Na preukázanie nadobudnutia vlastníctva derivatívnym spôsobom nestačí len tvrdenie domnelého vlastníka, že má k dispozícii originál technického osvedčenia o vozidle - časť II, ale musí riadne preukázať nadobudnutie vlastníckeho práva, k čomu v prípade derivatívneho spôsobu nadobudnutia vlastníctva dochádza najčastejšie na základe kúpnej zmluvy. K uvedenému však nedošlo. Spoločnosť W. R. N. I. tieto skutočnosti netvrdí pred slovenskými policajnými orgánmi sama, ale len prostredníctvom tretej osoby, policajného útvaru iného štátu, ktorý na takéto konanie nie je oprávnený. Žalovaný doteraz nevidel originál technického osvedčenia o vozidle - časť II., ktorú má mať v držbe táto nemecká spoločnosť a rovnako ju nevidel ani žalobca a súd. Navyše, len samotná dispozícia osvedčenia o registrácii ešte nie je dôkazom o nadobudnutí vozidla derivatívnym spôsobom, na ktorý sa vyžaduje zmluva ako právny titul nadobudnutia a prevzatie ako spôsob nadobudnutia. Ani jedna z týchto skutočností nebola do dnešného dňa zo strany nemeckej spoločnosti preukázaná, na rozdiel od žalobcu, ktorý preukázal nadobudnutie vozidla ako derivatívnym spôsobom, tak aj originárnym spôsobom. Žalobca tiež odmietol tvrdenie žalovaného, že vlastníctvo tejto nemeckej spoločnosti malo byť určené v konaní pred tunajším súdom vedenom pod sp. zn. : 21C/8/2021. Toto konanie totiž inicioval žalobca a v predmetnom konaní do dnešného dňa nedošlo k vydaniu žiadneho meritórneho rozhodnutia určovacím výrokom v prospech nemeckej spoločnosti W. R. N. I. a dokonca táto spoločnosť si ani v inom konaní žiadnym spôsobom svoj domnelý nárok neuplatnila. Motorové vozidlo bolo po úhrade kúpnej ceny naložené na prives 4. 11. 2017 a prevezené na Slovensko, kde ho žalobca prevzal 7. 11. 2017. Rozhodujúcim dňom pre začatie plynutia vydržacej doby je tak deň 7. 11. 2017, ako deň, kedy žalobca prevzal vlastnícke právo k predmetnej veci a zavřil tým akt kúpy. Rozhodujúcim miestom pre začatie plynutia vydržacej doby je územie SR, t. j. miesto, na ktorom 7. 11. 2017 došlo k prevzatiu hnutelnej veci. Žalobca je preto vydržiteľom v zmysle kolíznej normy (§ 8 zákona č. 97/1963 Zb. - o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom) a na vydržanie sa vzťahuje výlučne právna úprava platná v SR. Motorové vozidlo je hnutelnou vecou, pričom právnym titulom

jeho nadobudnutia bola ústne uzatvorená kúpna zmluva z 30. 10. 2017 a obligačno-právnym účinkom tejto kúpnej zmluvy bola povinnosť predávajúceho odovzdať predmet kúpy kupujúcemu. Spôsobom nadobudnutia veci bolo jej odovzdanie predávajúcim 4. 11. 2017, pričom akt kúpy bol zavŕšený prevzatím kupujúcim 7. 11. 2017. Žalobca od okamihu prevzatia vozidla túto vec po dobu 3 rokov nepretržite držal, užíval, požíval jej plody a úžitky a nakladal s ňou ako s vlastnou, pričom vlastníckemu právu žalobcu v (relevantnom) období od 7. 11. 2017 do 7. 11. 2020 nikto neodporoval. Žalobca v tomto čase ani nemal žiadnu vedomosť o tom, že by vozidlo malo mať súvis alebo by mohlo pochádzať z trestnej činnosti, príp. že by mala existovať iná osoba, ktorá by si k nemu mohla uplatňovať akékoľvek právo, a preto je nesporné, že žalobca bol po celý čas plynutia vydržacej doby dobromyseľný, že mu vec patrí. Žalobca tiež odmietol, že by si uvedená nemecká spoločnosť mala svoje domnelé právo vôbec niekde uplatniť. Na úkony nemeckých policajných útvarov nie je možné prihliadnuť a tieto oznamy, resp. informácie nemožno považovať za uplatnenie si práva voči žalobcovi tak ako to predpokladá § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore. Každý originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva má za následok absolútny zánik vlastníctva predchádzajúceho vlastníka a vylučuje ho. Pokiaľ sú u žalobcu splnené podmienky vydržania, potom zaoberať sa domnelým vlastníctvom uvedenej nemeckej spoločnosti, ktorá si navyše ani vlastnícke právo neuplatňuje je nielen zbytočné, ale dokonca aj vylúčené. Žalobca tiež odmietol, že predmetom konania vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 21C/8/2021 je žaloba o určenie vlastníckeho práva, pretože ide o žalobu o vydanie veci. Rozhodnutie, ktorým by došlo k potvrdeniu vlastníctva žalobcu by bolo nadbytočné, nakoľko by nemohlo slúžiť k zmene zápisu v evidencii motorových vozidiel, keď žalobca je ako vlastníak stále zapísaný v evidencii motorových vozidiel a nie je potrebné na tom nič meniť. Avšak ani v konaní o tejto žalobe súdu nič nebráni, aby posudzoval otázku určenia vlastníckeho práva ako predbežnú otázku, hoci žalobný nárok nesmeruje voči osobe, ktorá si vlastnícke právo uplatňuje. Doba zaistenia môže trvať najviac 90 dní, pričom táto môže byť predĺžená len z dôvodov, ktoré sú vyslovene uvedené v zákone. Ani jeden zo zákonných dôvodov zaistenia netrvá, potrebné úkony boli vykonané a vec už na ďalšie konanie nie je potrebná. Žalobca taktiež disponuje originálom osvedčenia o evidencii - časť II., č. TB 062031, na ktorom je uvedený ako vlastníak vozidla, a ktoré mu vydali príslušné slovenské orgány. Konajúci útvar PZ uznal žalobcovi listom z 18. 2. 2021, že oprávnenie na zaistenie tejto veci podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore bolo dané potrebou podrobenia zaisteného vozidla k expertíznemu skúmaniu. Dôvodom na zaistenie vozidla mala byť skutočnosť, že po ňom pátra polícia iného štátu z dôvodov spáchania trestného činu podvodu v období od 12. 5. 2018 do 12. 7. 2019 na území Spolkovej republiky Nemecko. Už len s prihliadnutím na uvedený skutkový stav je nesporné, že zaistená hnutelná vec nemohla byť použitá na spáchanie trestného činu podvodu v období od 12. 5. 2018 do 12. 7. 2019, keďže žalobca nadobudol vlastnícke právo prevzatím predmetnej hnutelnej veci 7. 11. 2017, t. j. viac ako 7 mesiacov pred tvrdeným spáchaním trestného činu podvodu v Nemecku. Do dnešného dňa nie je ani preukázané v akom štádiu sa nachádza trestné konanie v Nemecku, na účely ktorého malo byť nemeckým policajným vyhlásené pátranie, či došlo k vzneseniu obvinenia, a ak áno, na základe akých skutkových okolností, komu bolo vznesené obvinenie, a aký má byť vzťah žalobcu k trestnému činu podvodu údajne spáchanému v tomto období, resp. či v danom trestnom konaní došlo odsudzujúcim rozsudkom k preukázaniu, že konkrétna osoba skutočne spáchala trestný čin podvodu. Žalobca sa opakovane snažil zistiť významné skutočnosti, pričom sa dožadoval konkrétnej informácie, kedy útvary žalovaného vyzvali spoločnosť FCA Bank Deutschland GmbH na uplatnenie si práva na súde voči žalobcovi (z dôvodov potreby určenia začiatku plynutia zákonnej lehoty tejto osobe), na predloženie kópie údajného originálu osvedčenia o evidencii, ktorým má disponovať táto nemecká spoločnosť (z dôvodu preskúmania možnosti, resp. pravdivosti daných tvrdení, resp. ich vyvrátenia), a tiež na preukázanie, v akom štádiu sa nachádza trestné konanie v Nemecku, či došlo k vzneseniu obvinenia, a ak áno, na podklade akých skutkových okolností a komu bolo vznesené obvinenie, aký má byť vzťah žalobcu k trestnému činu podvodu. Ani na jednu otázku nebolo žalobcovi odpovedané a doručené listiny boli po celý čas vágne a neurčité.

6. Dňa 13. 9. 2021 bolo na tunajší súd doručené podanie z 13. 9. 2021, v ktorom žalobca navrhol, aby tunajší súd podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania o súlade v tomto podaní vymenovaných ustanovení právnych predpisov (§ 21 ods. 1, ods. 9 zákona o policajnom zbore) s čl. 1. ods. 1, čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR, ako aj návrh na pozastavenie účinnosti uvedených zákonných ustanovení, ktorý návrh v tomto podaní podrobne odôvodnil, avšak toto odôvodnenie už súd z dôvodu hospodárnosti (vzhľadom na neskoršie späťvzatie týchto návrhov zo strany žalobcu) nebude uvádzať.

7. V podaní z 21. 9. 2021, doručenom na tunajší súd 21. 9. 2021 žalovaný uviedol, že trvá na tom, že dôvody zaistenia motorového vozidla stále trvajú, pričom poukázal na to, že podľa § 21 ods. 1 zákona

o policajnom zbore zaistenie veci síce môže trvať najviac 90 dní, avšak podľa § 21 ods. 1 tiež platí „ak tento zákon neustanovuje inak“. Keďže vznikli pochybnosti o vlastníckovi vozidla, žalovaný nevidí žiaden dôvod, aby bolo vozidlo vrátené žalobcovi, pretože nie je zrejme vlastnícke právo k tomuto vozidlu, a preto je zaistenie vozidla naďalej zákonné a potrebné, a vzhľadom na uvedené navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

8. Dňa 1. 10. 2021 bolo na tunajší súd doručené ďalšie podanie žalobcu (z 28. 9. 2021), v ktorom tento uviedol, že žalovaný nemá žiadne argumenty na odôvodnenie svojho protizákonného postupu a prehliada existujúcu právnu úpravu a judikatúru, ako aj normy medzinárodného práva súkromného a procesného. Znovu zopakoval, že žalobca je výlučným vlastníkom motorového vozidla, nadobudol k nemu vlastnícke právo derivatívnym spôsobom na základe kúpnej zmluvy z 30. 10. 2017 a predmet huteľnej veci si prevzal 7. 11. 2017, ako aj originárnym spôsobom - vydržaním 7. 11. 2020 s tým, že na akékoľvek prípadné vlastníctvo právneho predchodcu sa pri vydržaní neprihliada. Žalobca je ako vlastníkom vozidla zapísaný vo verejných listinách a úradných evidenciách a u vozidla bola uskutočnená kontrola originality (22. 1. 2018), o ktorej bol vydaný odborný posudok. Žalobca je zapísaný ako vlastníkom vozidla v evidencii motorových vozidiel, ako aj v osvedčení o evidencii - časť II., pričom pravosť týchto verejných listín nebola spochybnená. Nemecká spoločnosť W. R. N. I. si svoje domnelé právo voči žalobcovi neuplatnila, dokonca žalobcovi ani len neoznámila, že by k veci mohla mať hoci len domnelé právo, eventuálne že by žalobcu vyzvala na vydanie veci a pod. Žalovaný doteraz napriek výzvam nepredložil listinu, ktorú nazýva originálom osvedčenia o evidencii, a ktorým by mala disponovať táto nemecká spoločnosť. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie, že by spoločnosť W. R. N. I. svoje práva uplatnila v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. : 21C/8/2021, ani že o jej právach v tomto konaní už bolo rozhodnuté. Žalovaný neoprávnené zadržáva vec, ktorej jediným a výlučným vlastníkom je žalobca, pričom ani po 4 rokoch od nadobudnutia vozidla žalobcom nedošlo k preukázaniu vlastníctva inej osoby a ani nikto iný si na vec neuplatnil žiadne právo voči a voči žalobcovi nie je dodnes ani začaté, ani vedené, ani skončené žiadne konanie, v ktorom by sa ktokoľvek voči žalobcovi domáhal vydania vozidla, resp. určenia vlastníctva k nemu. Žalovaný sa odvoláva na ustanovenia zákona, ktoré sú však rozpore s čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR a žalobca preto zotráva na podanej žalobe.

9. Dňa 6. 10. 2021 bolo na tunajší súd doručené podanie žalovaného zo 4. 10. 2021, v ktorom tento len zopakoval obsah svojho predchádzajúceho vyjadrenia z 21. 9. 2021, doručeného na tunajší súd 21. 9. 2021.

10. Na pojednávaní konanom 27. 1. 2022 žalobca zopakoval obsah svojich doterajších rozsiahlych písomných vyjadrení vo veci samej a doplnil, že pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, tak vzhľadom na prezentované predbežné právne posúdenie súdu vyhlásil, že ho považuje za nadbytočný a upustil od neho, a rovnako upustil od podania súvisiacich návrhov na Ústavný súd SR. Tiež vyhlásil, že upúšťa od návrhu na výsluch svojho konateľa. Žalobca ďalej poukázal na záväzný právny názor Krajského súdu v Žiline v uznesení z 28. 5. 2021, č. k. : 7Co/56/2021 - 573, kde tento uviedol, že žalobca osvedčil, že sa cíti byť vlastníkom prenajatého vozidla na základe predložených dokladov o kúpe predmetného vozidla, pričom jeho vlastníctvo doposiaľ právne relevantným spôsobom spochybnené nebolo, z ktorého vyplývajú podľa žalobcu dva dôležité právne závery : 1.) žalobca osvedčil, že sa cíti byť vlastníkom predmetného vozidla, čím je preukázaná oprávnenosť držby minimálne ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu, a 2.) vlastníctvo doposiaľ právne relevantným spôsobom spochybnené nebolo, t. j. minimálne k 28. 5. 2021 neexistoval dôvod na zaistenie vozidla žalovaným, a tým na ďalšie obmedzovanie vlastníckeho práva žalobcu. Žalobca na záver požiadal súd, aby súčasne s rozhodnutím o tom, že žalovaný je povinný vydať vozidlo žalobcovi vyslovil, že žalobca nie je povinný nahradiť útvaru PZ, ktorý zaistenie vykonal, nevyhnutné náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s jej zaistením podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, poukazujúc pritom na zistený skutkový stav.

11. Na pojednávaní konanom 27. 1. 2022 žalovaný uviedol, že sa pridrižiava svojich doterajších písomných vyjadrení a doplnil, že 30. 4. 2021 bola prostredníctvom Národnej ústredne SIRENE zaslaná informácia od príslušnej polície, že vo vzťahu k nemeckej spoločnosti W. R. N. I. bolo vlastníctvo určené slovenským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. : 21C/8/2021. Na základe toho pretrvávajú pochybnosti o tom, komu patrí predmetné zaistené motorové vozidlo. Žalovaný mal za to, že príslušníci PZ si splnili všetky povinnosti podľa § 21 zákona o policajnom zbore. Vzhľadom na uvedené navrhol žalobu zamietnuť.

12. Na pojednávaní konanom 17. 3. 2022 žalovaný doplnil, že sa vzdáva práva na záverečnú reč. Žalobca sa tohto pojednávania nezúčastnil. Na tomto pojednávaní bolo rozhodnuté o odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku na 14. 4. 2022.

13. Na pojednávaní konanom 27. 1. 2022 súd vykonal dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

14. Z osvedčenia o evidencii - časť II. (technický preukaz) č. TB 062031 (č. I. 23 - 24) súd zistil, že zapísaným vlastníkom motorového vozidla uvedeného vo výrokovvej časti tohto rozsudku je žalobca.

15. Z potvrdenia o zaistení veci vyhotoveného OR PZ Liptovský Mikuláš, odborom kriminálnej polície, 1. operatívneho oddelením zo 14. 12. 2020, č. ORPZ-LM-KP4-140-006/2020 (č. I. 25) vyplynulo, že predmetné motorové vozidlo bolo týmto policajným útvarom 14. 12. 2020, o 11.30 hod. podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore zaistené u konateľa žalobcu, a to z dôvodu, že vzniklo podozrenie, že táto vec má súvis alebo pochádza z trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku.

16. Z vyrozumienia o zaistenej veci OR PZ Liptovský Mikuláš, odboru kriminálnej polície, 1. operatívneho oddelenia, č. ORPZ-LM-KP4-118-025/2021 z 18. 2. 2021 (č. I. 30 - 31) mal súd za preukázané, že tento policajný útvar písomne vyrozumel žalobcu o tom, že k zaisteniu predmetného motorového vozidla došlo z dôvodu podozrenia, že toto vozidlo má súvis so spáchaním trestného činu alebo priestupku, pričom motorové vozidlo bolo zaistené na základe podnetu polície Spolkovej republiky Nemecko, nakoľko prostredníctvom Úradu medzinárodnej spolupráce Prezídia PZ v Bratislave bolo po tomto vozidle nemeckou políciou vyhlásené pátranie v Schengenskom priestore z dôvodu spáchania trestného činu podvodu, ku ktorého spáchaniu malo dôjsť v období od 12. 5. 2018 do 12. 7. 2019 na území Nemecka, ktorý skutok je riešený príslušným orgánom Spolkovej republiky Nemecko. Na základe expertízneho skúmania bolo potvrdené, že v prípade zaisteného vozidla sa jedná o vozidlo, ktoré bolo predmetom záujmu nemeckej polície. Od nemeckej polície bola tiež doručená správa, podľa ktorej majiteľom predmetného vozidla je spoločnosť W. R. N. I., so sídlom E. XXX, N.-XXXXX T. I., ktorá má záujem o vrátenie vozidla. Žalobca bol tiež písomne vyrozumiený podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, že na predmetnú zaistenú vec, ktorá je v úschove uvedeného policajného útvaru si môže žalobca v lehote 60 dní od doručenia tohto oznámenia uplatniť vlastnícke právo alebo iné právo na príslušnom súde a v prípade uplatnenia tohto práva je povinná do 60 dní od doručenia tohto oznámenia vyrozumieť pracovníkov príslušného policajného útvaru, že došlo k takému uplatneniu práva.

17. Z oznámenia o zaistenej veci, vyhotoveného OR PZ Liptovský Mikuláš, odborom kriminálnej polície, 1. operatívneho oddelením, z 15. 2. 2021, č. ORPZ-LM-KP4-118-022/2021 (č. I. 32) vyplynulo, že žalobcovi bolo oznámené, že 14. 12. 2020 bolo zaistené jeho motorové vozidlo uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore s tým, že mu súčasne podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore bolo oznámené, že zaistené vozidlo je t. č. v úschove tohto policajného útvaru a môže si k nemu v lehote 60 dní od doručenia tohto oznámenia uplatniť vlastnícke právo alebo iné právo na príslušnom súde a v prípade uplatnenia tohto práva bol požiadany, aby v lehote 60 dní od doručenia oznámenia tiež vyrozumel príslušných pracovníkov tohto policajného útvaru.

18. Z notárskej zápisnice sp. zn. : N 33/2021, NZ 4943/2021 a NCRIs 5039/2021 z 2. 3. 2021, vyhotovenej na notárskom úrade notárkou JUDr. Soňou Šuvadovou, so sídlom Liptovský Hrádok (č. I. 46 - 47) súd zistil, že táto notárka osvedčila žalobcovi skutočnosť, že konateľ žalobcu predložil svoje vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému motorovému vozidlu z 1. 3. 2021, keď vyhlásil, že toto motorové vozidlo mal nepretržite v oprávnenej držbe po dobu 3 rokov od 7. 11. 2017 do 7. 11. 2020 s tým, že vydržacia doba uplynula 7. 11. 2020 a jej uplynutím sa žalobca stal vlastníkom tohto motorového vozidla, pričom tiež predložil na nahliadnutie originály súvisiacich listín.

19. Za nesporné (podľa § 151 CSP pre nepopretie protistranou) mal súd skutkové tvrdenie žalobcu, že bol držiteľom predmetného motorového vozidla (minimálne) v období od 7. 11. 2017 do 7. 11. 2020, pričom v uvedenej držbe ho nikto nerušil a počas tejto doby bol dobromyseľný, že mu vec patrí, pretože

nevedel o žiadnej okolnosti, ktorá by túto jeho dobromyseľnosť mala vyvrátiť. Tento nesporný skutkový stav si (aj bez dokazovania - z. hospodárnosti) súd osvojil ako súčasť zisteného skutkového stavu.

20. Zistený skutkový stav súd právne posúdil, pričom aplikoval najmä nasledovné právne ustanovenia.

21. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OZ“) vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci u toho, kto mu ju neprávom zadržáva.

22. Podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

23. Podľa § 130 ods. 1 OZ ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

24. Podľa § 129 ods. 1 OZ držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo vykonáva právo pre seba.

25. Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o policajnom zbore“) policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku alebo ak ide o vec po ktorej pátra polícia iného štátu. Policajt neodkladne vydá osobe, ktorej bola vec zaistená potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvaru Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistej veci oprávnenej osobe je táto povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súd nerozhodne inak. Ak si osoba na príslušnom súde v lehote podľa prvej vety nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy.

27. Pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu sa súd riadil nasledovnými úvahami.

28. V predmetnom spore ide o konanie o žalobe o vydanie veci podľa § 126 ods. 1 OZ, pričom pre úspešnosť tejto žaloby sa súčasne vyžaduje splnenie dvoch predpokladov, a to aby žalobca preukázal, že je vlastníkom veci, ktorej vydania sa domáha, a aby bolo preukázané, že táto vec je žalovaným zadržovaná neprávom, pričom súčasne žalovaný nie je ochotný žalobcovi vec vydať.

29. Pokiaľ ide o prvý predpoklad - preukázania vlastníctva žalobcu k predmetnému motorovému vozidlu, tak súd považuje za potrebné najprv vysvetliť, že odvolací súd vo svojom pozmeňujúcom uznesení č. k. : 7Co/56/2021 - 503 z 28. 5. 2021 (vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým došlo k zamietnutiu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) odmietol predbežný právny záver súdu prvej inštancie z napadnutého uznesenia č. k. : 21C/8/2021 - 77 z 23. 3. 2021 (vo veci samej), že v tomto konaní o vydanie veci nemožno riešiť ako prejudiciálnu otázku vlastníctva k motorovému vozidlu, nakoľko stranou v tomto spore nie je aj ďalší domnelý vlastník (nemecká spoločnosť W. R. N. I.), ktorému by tak bola odopretá možnosť uplatňovania prostriedkov procesnej obrany vo vzťahu k vyriešeniu tejto prejudiciálnej otázky, a že preto podľa súdu prvej inštancie prichádza do úvahy len podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva (voči tejto nemeckej spoločnosti), pričom odvolací súd (pri odmietnutí tohto záveru súdu prvej inštancie) poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4 Cdo 87/2011. Vzhľadom na tento záväzný právny názor odvolacieho súdu bol súd

prvej inštancie pri ďalšom konaní a rozhodovaní o žalobe vo veci samej povinný upustiť od svojho pôvodného predbežného právneho názoru a stotožniť sa so záverom, že aj v konaní o vydanie veci je možné prejudiciálne posudzovať otázku vlastníckeho práva k veci. Avšak ako už bolo uvedené odvolací súd (pokiaľ ide o dôvody tohto záväzného názoru) len odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4 Cdo 87/011 bez toho, aby vysvetlil tieto dôvody. Keďže však ani z obsahu uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu nedokázal súd prvej inštancie vyvodiť tieto dôvody, musel si pri rešpektovaní záväzného právneho názoru (že v tomto konaní je možné predbežne posudzovať otázku vlastníctva k veci) dôvody tohto záväzného záveru vyvodiť sám, pričom sa riadil nasledovnými úvahami. Určovacia žaloba má preventívny charakter, jej účelom je poskytnúť ochranu práv žalobcu skôr než dôjde k porušeniu práva žalobcu, a preto určovacia žaloba nie je namieste tam, kde už bolo právo porušené a kde je namieste žaloba o splnenie povinnosti (v danom prípade o vydania veci.) V prípade, kde je možné žalovať priamo na splnenie povinnosti, treba považovať žalobu na určenie za neprípustnú, nakoľko neslúži potrebám praktického života, ale išlo by len o nárast súdnych sporov, keď by po nej aj tak muselo nasledovať ďalšie konanie (o žalobe na plnenie), a preto je možné riešiť otázku vlastníctva motorového vozidla ako predbežnú otázku aj v konaní o vydanie veci z policajnej úschovy (viď aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. : 9Co/156/2011 z 20. 9. 2012.) Ku (svojej) pôvodnej argumentácii (z napadnutého uznesenia), že riešením tejto predbežnej otázky vlastníctva v konaní o vydanie veci bude druhý domnelý vlastník (nemecká spoločnosť) ukrátená o možnosť uplatňovať prostriedky procesnej obrany v súvislosti s riešením tejto predbežnej otázky, súd prvej inštancie na vysvetlenie dodáva, že rozsudok vydaný v konaní o vydanie veci (z policajnej úschovy) bude vo svojej výrokovej časti záväzný len pre strany tohto sporu, t.j. len pre žalobcu a žalovaného. Jeho záväznosť sa nebude vzťahovať aj na druhého vlastníka (nemeckú spoločnosť), a už vôbec sa na ňu nebude vzťahovať predbežné vyriešenie otázky vlastníctva k motorovému vozidlu v tomto konaní, ktoré riešenie predbežnej otázky slúžilo len pre potreby rozhodnutia o žalobe o vydanie veci žalovaným do rúk žalobcu, a nebolo ani obsahom záväznej výrokovej časti rozsudku. Ani po vydaní motorového vozidla žalobcovi zo strany žalovaného nebude nič brániť druhému domnelému vlastníkovi (nemeckej spoločnosti) uplatniť si žalobou o určenie vlastníctva podanou voči žalobcovi svoje práva a potom v takomto konaní v plnej miere uplatniť svoje prostriedky procesnej obrany. Na podporu záveru, že otázku vlastníctva motorového vozidla bolo možné skúmať aj v tomto konaní o vydanie veci možno argumentovať aj tým, že v prípade (osobitnej) žaloby o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu (podanej zo strany žalobcu) by táto nemala nádej na úspech pre nedostatok naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP, keďže ani (prípadným) určením jeho vlastníckeho práva k vozidlu súdom by sa na jeho právnom postavení nič nezmenilo, nakoľko je ako vlastník vozidla zapísaný vo verejnej evidencii vozidiel, a nedošlo by tak v prípade jeho úspechu v takom konaní k zosúladeniu skutočného (určovacím rozsudkom súdu určeného) stavu vlastníckeho práva so zapísaným stavom vlastníctva vo verejnej evidencii (viď aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. : 9Co/156/2011 z 20. 9. 2012.)

30. Po tom, ako súd prvej inštancie (viazaný záväzným názorom odvolacieho súdu) dospel k záveru, že v tomto konaní možno riešiť ako predbežnú otázku vlastníctva motorového vozidla, pristúpil k samotnému vyriešeniu tejto prejudiciálnej otázky.

31. Na základe dokazovania (vykonaného v rozsahu vyplývajúcom zo stranami sporu rozsahu navrhnutých a pripojených dôkazov) súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tomto konaní nebolo preukázané vlastnícke právo nemeckej spoločnosti W. R. N. I. k motorovému vozidlu (teda išlo len o nepreukázané tvrdenie žalovaného), a že naopak vlastníkom tohto vozidla je žalobca. Tento záver o vlastníctve žalobcu vyplynul predovšetkým z listinného dôkazu osvedčenia o evidencii - časť II. (technického preukazu) č. TB 062031, ktorý listinný dôkaz ako verejná listina nebol v tomto konaní spochybnený žiadnym iným dôkazom, a preto nebol dôvod spochybňovať tento verejný zápis o vlastníctve žalobcu k motorovému vozidlu.

32. Súd prvej inštancie sa pritom stotožnil aj s právnym názorom žalobcu, že ak by aj (k čomu však nedošlo) bola táto verejná listina inými dôkazmi spochybnená (vychádzajúc pritom tiež zo zásady, že vlastníctvo nemožno nadobudnúť od nevlastníka), tak keďže žalobca preukázal (notárskou zápisnicou sp. zn. : N 33/2021, NZ 4943/2021 a NCRIs 5039/2021 z 2. 3. 2021), resp. bolo možné osvojiť si aj nesporné skutkové tvrdenie žalobcu (pre nepopretie protistranou podľa § 151 CSP), že od 7. 11. 2017 do 7. 11. 2020 mal nepretržite v oprávnenej držbe predmetné motorové vozidlo, t.j. že ho nikto v tejto držbe po uvedenú dobu nerušil a bol vzhľadom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľný v tom, že mu toto motorové vozidlo patrí, bolo by možní mať za to, že žalobca je vlastníkom motorového vozidla

a to na základe vydržania ako originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva (bez ohľadu na pôvodné vlastnícke vzťahy k tomuto vozidlu.)

33. Následne súd prvej inštancie pristúpil ku skúmaniu existencie druhého nevyhnutného predpokladu pre úspešnosť žaloby o vydanie veci podľa § 126 ods. 1 OZ, a to či žalovaný zadržával motorové vozidlo žalobcu neprávom a súčasne ho nebol ochotný vydať. Súd prvej inštancie sa v tejto časti stotožnil s (tentokrát už explicitne uvedeným) právnym názorom vyplývajúcim z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. : 4Cdo 87/2011, ktorý vyložil (vtedy účinné) ustanovenie § 21 ods. 10 zákona o policajnom zbore (ktorému zneniu v súčasnosti zodpovedá ustanovenie § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore), tak že uloženie veci do policajnej úschovy nie je v súlade s týmto ustanovením vtedy, ak si ďalšia osoba uplatňuje právo k zaistenej veci iba na základe ničím nepreukázaných tvrdení, pretože to ešte nemôže u policajného orgánu vyvolať pochybnosti, či vec patrí osobe, u ktorej bola zaistená, ktoré by podľa tohto ustanovenia odôvodňovalo uloženie veci do úschovy, a to najmä za situácie, ak osoba, ktorej bola vec zaistená disponuje dokladmi preukazujúcimi jej vlastníctvo k veci, ktoré neboli inými dôkazmi spochybnené (rovnako ako tomu bolo aj v tomto prípade), a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že uloženie motorového vozidla do policajnej úschovy nebolo v súlade s § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, a že teda aj v súčasnosti je držanie veci policajným orgánom v tejto úschove neoprávnené (bez právneho dôvodu), a keďže súčasne žalovaný naďalej nie je ochotný vozidlo žalobcovi vydať, vyhovel tak súd žalobe o vydanie vozidla z policajnej úschovy podľa § 126 ods. 1 OZ (k ukončeniu zaistenia vozidla podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore, ktoré trvalo od 14. 12. 2020 do 15. 12. 2020 došlo uložením vozidla do policajnej úschovy podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore dňa 15. 12. 2020.)

34. Len na okraj súd prvej inštancie dodáva, že podaním tejto žaloby (o vydanie veci) voči žalovanému, v rámci ktorého konania je riešená aj prejudiciálna otázka vlastníctva motorového vozidla, v lehote 60 dní od doručenia oznámenia o uložení motorového vozidla do úschovy žalobcovi nedošlo k (v § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore) upravenému následku prepadnutia veci do vlastníctva štátu, a teda policajná úschova podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore naďalej trvá (hoci je nezákonná.) Z ust. § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore totiž vôbec nevyplýva, že jediným právnym prostriedkom, ktorým si oprávnená osoba (pre účely vydania uloženej veci) môže uplatniť svoje vlastnícke právo alebo iné právo k veci je žaloba o určenie vlastníckeho práva (že je vlastníkom uloženej veci.) Žalobca si zvolil právny prostriedok žaloby o vydanie veci, keďže sa legitímne domnieval, že v prípade žaloby o určenie svojho vlastníckeho práva k motorovému vozidlu by nemal naliehavý právny záujem na podaní takejto určovacej žaloby, keďže určením jeho vlastníckeho práva súdom by sa na jeho právnom postavení nič nezmenilo, nakoľko je ako vlastník vozidla zapísaný vo verejnej evidencii vozidiel, a nedošlo by tak v prípade jeho úspechu v takom konaní k zosúladieniu skutočného (určovacím rozsudkom súdu určeného) stavu vlastníckeho práva so zapísaným stavom vlastníctva vo verejnej evidencii, a takáto žaloba o určenie vlastníckeho práva by tak musela byť zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu (viď aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. : 9Co/156/2011 z 20. 9. 2012.)

35. Pokiaľ išlo o návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP, teda z dôvodu, že podľa neho sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (§ 21 ods. 1 a ods. 9 zákona o policajnom zbore s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR), ktoré podľa neho odôvodňovali podanie návrhu (konajúcim súdom) na Ústavný súd SR na začatie konania o súlade týchto predpisov, na čo dal žalobca súčasne s týmto návrhom na prerušenie konania tunajšiemu súdu podnet (spolu aj s podnetom na to, aby konajúci súd podal na Ústavný súd SR aj návrh na pozastavenie účinnosti týchto ust. § 21 ods. 1 a ods. 9 zákona o policajnom zbore), tak vzhľadom na to, že žalobca na pojednávaní konanom 27. 1. 2022 výslovne zobral späť tento návrh na prerušenie konania, ako aj s ním súvisiace podnety pre tunajší súd na iniciovanie konania pred Ústavným súdom SR o súlade uvedených právnych predpisov a pozastavení účinnosti určených ustanovení, tunajší súd o tomto návrhu už nerozhodoval. Súd však k takémuto postupu nepristúpil ani ex offo, nakoľko sa nestotožnil so žalobcom opísanými dôvodmi neústavnosti napadnutých ustanovení, pretože (ako už aj vyplynulo z vyššie uvedeného výkladu tunajšieho súdu), napadnuté ust. § 21 ods. 1 a ods. 9 zákona o policajnom zbore bolo možné v rámci tohto konania vyložiť (pre potreby rozhodnutia tejto veci) ústavne konformným spôsobom (aj v spojení s použitím existujúcej judikatúry.)

36. Pokiaľ išlo o návrh žalobcu, aby súd pri rozhodnutí o vrátení uloženej veci žalobcovi rozhodol podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore tak, že žalobca nie je povinný uhradiť útvary PZ

nevyhnutné náklady, ktoré mu vznikli v tejto súvislosti so zaistením a úschovou motorového vozidla (s poukazom na osobitné okolnosti tohto prípadu), súd prvej inštancie podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore rozhodol, že žalobca nie je povinný na náhradu nákladov spojených s policajnou úschovou, a to s prihliadnutím na osobitné okolnosti odôvodňujúce toto rozhodnutie, ktoré spočívali v tom, že konajúci policajný útvar už od počiatku nemal zákonný dôvod na uloženie tejto veci do policajnej úschovy (nemohol mať pochybnosť, či vec patrí osobe, u ktorej bola zaistená podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore), nakoľko (ako už bolo vyššie uvedené, aj s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu), ak si aj nemecká spoločnosť uplatňovala prostredníctvom policajných orgánov právo k predmetnému vozidlu, došlo k tomu na základe ničím nepreukázaných tvrdení, a súčasne osoba, ktorej bolo vozidlo zaistené disponovala dokladmi preukazujúcimi jej vlastníctvo k veci, ktoré pritom neboli inými dôkazmi spochybnené.

37. Porovnávajúc žalobou uplatnený petit a výrok rozsudku, súd dospel k záveru, že plne úspešnou stranou tohto sporu bol žalobca, a preto mu podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal voči žalovanému na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súčasne podľa § 262 ods. 2 CSP vyslovil, že o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá príslušný súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní

došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.